

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **G. W. spol. s r.o., IČO X**
sídlem X
zastoupená advokátem JUDr. Borisem Vacou
sídlem Dlouhá 16, Praha 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. 316-9/2018-900000-318

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Čtyřmi rozhodnutími Celního úřadu Praha D5 ze 12. 10., 13. 10., 15. 11. a 16. 11. 2011 bylo do volného oběhu propuštěno zboží dovezené z Tchaj-wanu: spojovací prostředky č. 7318 kombinované nomenklatury (šrouby, vruty). Tato rozhodnutí byla vydána potvrzením neověřeného celního prohlášení podaného žalobkyní. Ta vždy k doložení deklarovaného tchajwanského původu zboží předložila osvědčení původu, potvrzené Tchajwanskou

textilní federací.

2. Po pravomocném propuštění zboží do volného oběhu Celní úřad pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ověřoval, zda zboží skutečně přísluší deklarovaný tchajwanský původ. Toto ověřování provedl na základě šetření Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“), který zjistil, že několik tisíc zásilek spojovacích prostředků z Tchaj-wanu bylo vyrobeno v Číně a přes Tchaj-wan bylo pouze přepraveno, aby mohlo být protiprávně předstíráno, že jde o tchajwanské zboží. Dle zjištění OLAF tehdejší praxe umožňovala, aby takové zboží získalo od Tchajwanské textilní federace nepravdivé potvrzení o tchajwanském původu. Tím se zboží vyhnulo nejen běžnému clu, ale i vysokému antidumpingovému clu.
3. Pokud jde o předmětné zásilky v této věci, celní úřad vycházel z vyšetřovací zprávy OLAF ze dne 9. 7. 2014, č. THOR (2014) OF/2011/0978/B1. Dle této zprávy bylo výše uvedené zboží nikoliv tchaj-wanského, ale čínského původu. Na Tchaj-wanu přitom bylo nejprve deklarováno jako zboží čínského původu. Celní úřad proto čtyřmi rozhodnutími ze dne 9. 9. 2014 žalobkyni dodatečně doměřil antidumpingová cla a současně penále.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 5. 2015 tato rozhodnutí potvrdil.
5. Krajský soud v Praze však rozsudkem ze dne 18. 12. 2017, č. j. 45 Af 3/2015 - 79, rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2015 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Námitky týkající se doměření antidumpingového cla shledal nedůvodnými, ovšem vyměření penále v celním řízení označil za nezákonné.
6. Žalovaný následně vydal dne 14. 5. 2018 napadené rozhodnutí, kterým všechna čtyři rozhodnutí ze dne 9. 9. 2014 změnil tak, že vypustil uložení penále a formálně upravil odkazy na použitou právní úpravu.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že základní prekluzivní lhůta činí 3 roky od vzniku celního dluhu a tato uplynula již v roce 2015. Proto se zabýval tím, zda na věc lze aplikovat speciální prodlouženou lhůtu pro sdělení celního dluhu, která činí 10 let. Podle žalovaného skutkové okolnosti věci svědčí záměru předstírat u čínského zboží tchajwanský původ. Zboží bylo prokazatelně dovezeno z Číny na Tchaj-wan, kde bylo na vstupu deklarováno jako čínské, pak byla účelově pořízena nepravdivá osvědčení o tchajwanském původu, k čemuž tehdy stačily tchajwanské faktury za zboží. Vývozce si tak osvědčení snadno opatřil bez rizika rozkrytí podvodu. Vytvoření falešné dokumentace mělo dle žalovaného možný dvojí důvod. Buď tchajwanský vývozce míněl uvést příjemce zboží v omyl, aby příjemce zboží koupil a dovezl (čínské zboží by kvůli vysokému antidumpingovému clu nekoupil); anebo byl do podvodných překládek sám zainteresován příjemce zboží, který o skutečném původu zboží věděl. Buď tedy byl příjemce obětí obchodního podvodu, nebo naopak (spolu)pachatelem činu, při němž úmyslně zkrátil příjmy Evropské unie o antidumpingová cla. Žalovaný tak měl za to, že šlo o jednání způsobilé vyvolat trestní řízení, což považoval za zákonný důvod pro aplikaci desetileté prekluzivní lhůty. Podle žalovaného mohlo dojít k podvodu ve smyslu § 209 trestního zákoníku či zkrácení cla ve smyslu § 240 trestního zákoníku.

Obsah žaloby

8. Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Praze žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) proti napadenému rozhodnutí a také proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2018, č. j. 5311-2/2018-900000-318, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město

Prahu ze dne 30. 8. 2017, kterým bylo žalobkyni ze stejných důvodů a za obdobných okolností taktéž vyměřeno antidumpingové clo.

9. Žalobkyně v žalobě vznáší proti oběma rozhodnutím stejné námitky, a to vůči závěru o splnění podmínek pro aplikaci delší, desetileté prekluzivní lhůty k doměření cla.
10. Podle žalobkyně jsou rozhodnutí v části prolomení obecné tříleté prekluzivní lhůty nicotná, protože správní orgány dovodily konkrétní zjištění pouze v rámci svého uvážení, aniž by tyto úvahy měly oporu v provedeném dokazování. K možnému spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby žalobkyně uvádí, že se jedná o úmyslný trestný čin, a z provedeného dokazování žádný takový úmysl dovodit nelze. Celní úřad by musel mít za prokázané, že dovozce zboží věděl o čínském původu zboží, avšak tato skutečnost nevyplývá ze žádného provedeného důkazu. Doměření cla jiné osobě než pachateli po uplynutí obecné prekluzivní lhůty je v rozporu „s konstantní judikaturou ES“. Žalobkyně neměla z případného trestněprávního jednání dovozce žádný zisk či výhodu a postup celního úřadu je v rozporu s dobrými mravy. K možnému podvodu žalobkyně namítá, že se celní úřad nezabýval tím, zda jednáním vznikla jakákoliv újma, komu a v jaké výši. Žalobkyně též pochybuje o tom, zda je na místě užít české právní předpisy na jednání, které mělo být spácháno na Tchaj-wanu.
11. Navíc případný nedoplatek na cle ve lhůtě deseti let je podle žalobkyně možné doměřit pouze tehdy, pokud doměřit clo v standardní tříleté lhůtě nebylo možné právě v důsledku spáchání trestného činu. V tomto případě přitom celní úřad získal informace, na základě kterých doměřuje dodatečně clo již v roce 2013, kdy byla vyhotovena původní zpráva OLAF. Celnímu úřadu tak nic nebránilo, aby v projednávané věci clo doměřil v obecné prekluzivní lhůtě.
12. Nyní napadená rozhodnutí navíc odporují předchozí rozhodovací praxi celních úřadů (například rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 51342/2015-900000-304.7), kterou žalobkyně považuje za správnou, přičemž celní orgány dostatečně neodůvodnily toto odchýlení se od předchozí rozhodovací praxe.
13. Žalobkyně závěrem uvádí, že zjištění OLAF lze považovat za dostačující ve vztahu k doměření celního dluhu, ale nikoli v prodloužené desetileté lhůtě. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k zastavení řízení z důvodu prekluze.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na to, že žalobkyně doslova jen opakuje své odvolací námitky, aniž by uplatnila skutečné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Přitom tento postup již byl žalobkyni vytknut v předchozím rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2017, č. j. 45 Af 3/2015 - 79. Podle žalovaného je žaloba, byť čítá 23 stran, obsahově zcela prázdná a navrhuje její odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
15. Následkem postupu žalobkyně je tak i to, že žalovaný vlastně nemá, k čemu by se v soudním řízení vyjadřoval. Žalovaný tak jen uvádí, že setrvává na důvodech napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. Pokud by soud neshledal důvody k odmítnutí žaloby, navrhuje její zamítnutí.

Posouzení věci soudem

16. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobou byla napadena dvě rozhodnutí žalovaného. Žaloba

proti rozhodnutí ze dne 20. 4. 2018 byla Krajským soudem v Praze vyloučena k samostatnému projednání a následně postoupena Městskému soudu v Praze z důvodu místní příslušnosti.

17. V mezidobí byla žaloba proti rozhodnutí ze dne 20. 4. 2018 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2020, č. j. 14 Af 24/2018 - 103, zamítnuta. Žalobkyně následně podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, tu však vzala zpět a řízení o kasační stížnosti bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2020, č. j. 9 Afs 30/2020 - 39, zastaveno.
18. Předmětem přezkumu zdejšího soudu je tak pouze napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018.
19. Ve vztahu k němu soud ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
20. I s ohledem na vyjádření žalovaného se soud dále zabýval tím, zda žaloba obsahuje žalobní body, a je tedy věcně projednatelná.
21. V tomto ohledu soud souhlasí s námitkami žalovaného, že žalobkyně v žalobě primárně zpochybňuje postup a rozhodnutí celního úřadu jakožto správního orgánu I. stupně, aniž by reagovala na podrobnou argumentaci žalovaného, který se v napadeném rozhodnutí pečlivě odvolacími námitkami zabýval. Současně je však z žaloby zřejmé, v čem žalobkyně s žalovaným nesouhlasí (použitelnost desetileté prekluzivní lhůty) a v žalobě také výslovně uvádí, že nejen celní úřad, ale i odvolací orgán se nevypořádal s předchozí, opačnou rozhodovací praxí (str. 21 žaloby). Proto má soud za to, že žaloba splňuje náležitosti dle § 71 odst. 1 s. ř. s.
22. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nejprve v přípisu ze dne 10. 12. 2018 uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, následně k dotazu soudu přípisem ze dne 15. 9. 2020 sdělila, že s rozhodnutím bez jednání souhlasí.
23. Při věcném přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
24. Výše zmíněná absence konkrétních námitek proti napadenému rozhodnutí znamená, že soud může v případě souhlasu se závěry žalovaného pouze odkázat na příslušné odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Uvedené platí tím spíše, že se naprosto totožnými námitkami (byť ve vztahu k jinému rozhodnutí) zabýval již též Městský soud v Praze v citovaném rozsudku ze dne 15. 1. 2020 a s jeho závěry i závěry žalovaného se zdejší soud plně ztotožňuje. Soud tak vycházel z obou citovaných rozhodnutí, aniž by hledal jiná slova k vyjádření totožného názoru.
25. Soud předně připomíná, že pro posouzení prekluze celního dluhu žalobkyně je rozhodná hmotněprávní úprava celního dluhu ke dni jeho vzniku (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 - 15). Otázka zániku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného (k tomu srov. obdobně rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 23. 2. 2006, Molenbergatie NV, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, body 39 až 41, k hmotněprávní povaze prekluze práva vyměřit daň

srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161). Na zákonnost doměření cla i otázku prekluze je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu. Pro posouzení důvodnosti doměření cla a jeho výše je tedy rozhodující nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění platném do 30. 6. 2013 (dále jen „tehdejší celní kodex“), a pro posouzení prekluze celního dluhu je rozhodná právní úprava dle tehdejšího celního kodexu a zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „tehdejší celní zákon“).

26. Podle § 265 tehdejšího celního zákona platilo, že vznikl-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu.
27. Podle § 3 odst. 1 tehdejšího celního zákona platilo, že při výkonu působnosti podle tohoto zákona se postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie nebo tento zákon jinak.
28. Podle čl. 221 odst. 3 a 4 tehdejšího celního kodexu platilo, že sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu, avšak vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty.
29. Z výše uvedené rekapitulace právních předpisů vyplývá, že podmínkou pro prolomení obecné prekluzivní lhůty je zjištění, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který by mohl v době, kdy byl spáchán, naplňovat skutkovou podstatu trestného činu, resp. mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení.
30. Soud k tomu nejprve připomíná, že z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. 11. 1991 ve věci *Meico-Fell*, sp. zn. C-273/90, bod 9, vyplývá, že výraz „trestný čin“ použitý v čl. 221 odst. 3 tehdejšího celního kodexu se vztahuje na jednání, která podle právního řádu členského státu, jehož příslušné orgány požadují vybrání dovozního cla po propuštění zboží, mohou být považována za protiprávní jednání ve smyslu vnitrostátního trestního práva. Neobstojí tudíž námitka žalobkyně, že celní orgány měly zjišťovat, zdali dané jednání je trestné (též) podle tchajwanského trestního práva. Naopak postupovaly správně, pokud daná jednání posuzovaly podle norem českého trestního práva.
31. Neobstojí ani námitka žalobkyně, že celní úřad neměl celní dluh vyměřit žalobkyni, neboť ta se žádného trestněprávního jednání nedopustila. Jak uvedl Soudní dvůr EU, čl. 221 odst. 3 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že celní orgány mohou dlužníkovi platně sdělit částku cla dlužného ze zákona po uplynutí lhůty tří let od okamžiku vzniku celního dluhu i tehdy, není-li uvedený dlužník pachatelem tohoto činu (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. července 2009 ve spojených věcech *Snauwaert a další a Deschaumes*, sp. zn. C-124/08 a C-125/08, body 25, 26, 30, 31 a 32). Pro prolomení prekluzivní lhůty je tedy právně bezvýznamné, zda pachatelem trestného činu, jenž vedl k celnímu dluhu, byl celní dlužník nebo osoba od něj odlišná. V tomto ohledu tedy není na místě oddělovat jednání dovozce a jednání žalobkyně jako deklarantky celního prohlášení, ani se zabývat možnou odpovědností žalobkyně za spáchání zmíněných trestných činů. Žalobkyně jako deklarantka celního prohlášení byla povinna uvést pravdivé údaje o zboží při jeho propuštění zboží do volného oběhu, přičemž pokud celní úřady zjistily, že deklarované

údaje byly nepravdivé, bylo na žalobkyni, aby doplatila dlužné clo.

32. Pro posouzení dané věci je pak zásadní, že právní kvalifikace jednání jako „trestný čin“ provedená celními orgány nepředstavuje určení, že k protiprávnímu jednání podle trestního práva skutečně došlo. Uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy, jehož jediným cílem je umožnit uvedeným orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši. Takto i z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 18. 12. 2007 ve věci *Fazenda Pública - Director Geral das Alfândegas proti ZF Zefeser - Importação e Exportação de Produtos Alimentares Lda.*, sp. zn. C-62/06 (body 22, 25 a 28) vyplývá, že orgánem příslušným k provedení právní kvalifikace jednání jako „jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem“, je ten orgán, který z důvodu takového jednání nemohl dlužné clo vybrat, a hodlá tedy přikročit k jeho výběru dodatečně, po propuštění zboží.
33. Pokud tedy žalobkyně namítla, že si celní orgány nemohly samostatně učinit úsudek o trestnosti jednání, které vedlo k celnímu dluhu, pak i tato námitka je nedůvodná. Orgánem příslušným k provedení právní kvalifikace jednání jako jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem, je v tomto řízení celní orgán. A soud zdůrazňuje, že pro účely prolomení základní tříleté prekluzivní lhůty podle čl. 221 odst. 3 tehdejšího celního kodexu a následnou aplikaci § 265 tehdejšího celního zákona je dostačující odůvodněné podezření, že žalobkyně či jiná osoba takový čin spáchat mohly.
34. Podmínkou pro prolomení prekluze je tedy odůvodněné podezření, že došlo k trestněprávnímu jednání (ne nutně ze strany dlužníka), jehož následkem byl vznik celního dluhu. Odůvodnění podezření je přitom dáno tehdy, pokud zjištěné skutečnosti umožňují závěr, založený na logickém soudu neodporujícím objektivně existujícímu stavu, že by – za předpokladu prokázání rozhodných skutečností – mohly být naplněny znaky některého z trestných činů uvedených ve zvláštní části trestního zákoníku (srov. výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 2. 2. 2012, poř. č. 1/2012, sp. zn. 1 SL 713/2011).
35. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že je dáno důvodné podezření, že mohlo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku nebo zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku.
36. Soud se závěry správních orgánů plně ztotožňuje. V situaci, kdy bylo zboží jako čínské dopraveno na Tchaj-wan, tam bylo jen přeloženo, opatřeno potvrzením o tchajwanském původu a posláno do Evropské unie, muselo s vysokou mírou pravděpodobnosti dojít k úmyslnému podvodnému jednání (v širším slova smyslu). Buď tchajwanský vývozce mínil uvést příjemce zboží v omyl, aby příjemce zboží koupil a dovezl (čínské zboží by kvůli vysokému antidumpingovému clu nekoupil), a šlo by o podezření z podvodu ve smyslu § 209 trestního zákoníku; anebo byl do podvodných překládek příjemce zboží sám zainteresován, o skutečném původu zboží věděl, a podílel se tak na zkrácení cla ve smyslu § 240 trestního zákoníku. Úmysl nemusí být nutně prokázán u žalobkyně či dovozce zboží, neboť jak vyplývá z výše uvedeného (bod 31), není rozhodující, kdo se dopustil jednání, které vyvolalo podezření z trestné činnosti.
37. Soud přitom opakuje, že právní kvalifikace jednání jako „jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem“ není zjištěním, že skutečně došlo naplnění skutkové podstaty trestného činu - uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy. A takto celní orgány v předmětné věci postupovaly.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětluje, jaký konkrétní subjekt se měl dopustit jakého konkrétního jednání, jak by takové jednání mohlo být trestněprávně kvalifikováno a jaké konkrétní okolnosti podezření ze spáchání trestného činu odůvodňují (viz především body 16, 21, 22 a 23 napadeného rozhodnutí). Pro naplnění skutkové podstaty obou zmíněných trestných činů není zásadní určení, která z dotčených osob byla tou poškozenou. Je pravdou, že žalovaný výslovně neuvedl, že škoda přesahuje škodu nezbytnou k naplnění objektivní stránky trestné činnosti, tj. škodu nikoliv nepatrnou (nejméně 5 000 Kč) u trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a zkrácení cla ve větším rozsahu (nejméně 50 000 Kč) u trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, nicméně tyto okolnosti jsou na první pohled zřejmé z výše doměřeného antidumpingového cla. Zjištění celních orgánů tedy byla dostatečná pro aplikaci prodloužené desetileté lhůty pro sdělení cla žalobkyni, a proto veškeré námitky žalobkyně vztahující se k nedostatečnému prokázání podezření ze spáchání trestného činu, včetně údajného neprokázání subjektivních stránek jednotlivých trestných činů, neobstojí (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Afs 152/2019 - 68).

38. Soud musí rovněž odmítnout námitku žalobkyně, že závěry celních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, celní orgány shromáždily dostatek podkladů pro posouzení toho, zdali je dáno podezření na spáchání některého trestného činu. Takto správně vyšly především ze zpráv OLAF, z nichž zřetelně vyplývalo, že žalobkyně deklarovala k proclení údajně tchajwanské zboží, ačkoli se ve skutečnosti jednalo o zboží čínské, přičemž jí předložené doklady v průběhu původního celního řízení zjevně měly zakrýt tento skutečný původ zboží. Tyto důkazy svědčily o tom, že byly vytvořeny podmínky pro obejití antidumpingového cla při deklaraci předmětného zboží. A tento skutkový stav následně celní úřady náležitě posoudily s ohledem na podezření na spáchání některých trestných činů. Navíc i zde soud připomíná, že důkazy ústící v podezření ze spáchání trestného činu a prolomení obecné prekluzivní lhůty nemusí dosahovat takové preciznosti jako v případě usvědčení pachatele ze spáchání trestného činu. Jak vyplývá i ze shora uvedeného, celní orgány v tomto řízení nerozhodují o tom, zda byl trestný čin skutečně spáchán, ale toliko prověřují, zda okolnosti důvodně nasvědčují tomu, že trestný čin být spáchán mohl. I proto není na místě klást na důkazní stav tak přísné nároky jako v řízení před trestním soudem. To je možné proto, že situace je hodnocena pouze pro potřeby zjištění běhu lhůty pro doměření cla, nikoli z hlediska rozhodování o vině a trestu v trestním řízení (a proto není ani rozhodující, jak jednání posoudily orgány činné v trestním řízení).
39. K námitce žalobkyně, že celní úřad již dříve disponoval relevantními informacemi k doměření cla, soud uvádí, že případné povědomí celního úřadu o celním nedoplatku již v průběhu obecné prekluzivní lhůty nemá žádný vliv na posouzení zákonnosti vyměření cla po jejím uplynutí dle tehdejšího celního zákona a celního kodexu. Prolomení této lhůty je mimořádným opatřením, v rámci kterého je posuzováno naplnění zákonných podmínek na základě informací, kterými celní úřad právě disponuje. Dosavadní činnost celního úřadu v daném celním řízení není pro posouzení těchto podmínek rozhodující.
40. Ani zdejší soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že celní orgány nerespektovaly svou ustálenou správní praxi. Soud uznává, že ze zásady legitimního očekávání jakožto zásady očekávání jednotnosti v rozhodování obecně vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí. Celní orgány jsou proto povinny dbát na to, aby při

rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Adresáti práv a povinností sice nemají nárok na to, aby o jejich věci bylo rozhodnuto určitým způsobem, či dokonce v jejich prospěch, nicméně mají nárok na to, aby bylo rozhodováno způsobem předvídatelným a aby postup a výsledek byly odůvodněny racionálním způsobem. Přesto právní řád ani judikatura nevylučují změnu rozhodovací praxe, neboť zásada legitimního očekávání nemá absolutní hodnotu. Rozhodující orgán je však v takovém případě povinen změnu své dosavadní praxe náležitě odůvodnit. A uvedené nastalo též v nyní posuzované věci. Žalovaný velmi podrobně zdůvodnil důvody změny své rozhodovací praxe již ve výzvě ze dne 15. 3. 2018, č. j. 316-5/2018-900000-318 (viz její bod 21), a dal tak prostor žalobkyni, aby ještě v rámci odvolacího řízení na tyto důvody reagovala (viz body 122 a 124 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně však tuto podrobnou argumentaci ignorovala, v žalobě s ní nijak nepolemizovala a navíc nesprávně tvrdila, že žalovaný se se svojí předchozí rozhodovací praxí nevypořádal, ačkoliv argumentace v citované výzvě, potažmo v napadeném rozhodnutí je v tomto ohledu velmi podrobná. Nejen z tohoto důvodu si soud klade otázku, zda se žalobkyně před podáním žaloby s napadeným rozhodnutím skutečně pečlivě seznámila.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu